

derledes store Retsfale, end vi for Diebliffet ere vante til at have, og jeg tror ikke, at det er muligt at faae saadanne i den nuværende Raad- og Domhusbygning. Det forekommer mig, at det Naturlige efter det Sameieforhold, der finder Sted mellem Staden og Staten angaaende Raad- og Domhuset, vilde være, at sælge den nuværende Bygning til privat Brug og dele Kjøbesummen i passende Forhold. Jeg tror, at alle Vedkommende vilde staa sig bedst derved. Jeg vil blot endnu henlede Opmærksomheden paa, at Magistraten for sit Vedkommende ikke ønsker at beholde Raad- og Domhuset som kommunalt Raadhus, og jeg tror, at de Fleste, der have haft med de Byggeforslag at gøre, som i de senere Aar have været bragte paa Bane, i dette Anliggende i Virkeligheden heller ikke ønskede at beholde Raad- og Domhuset som Domhus.

Justitsministeren (Mellemann):

Jeg ønsker blot at gjøre den Bemærkning, at der jo selvfølgelig foreligger fuldstændige Tegninger og Overslag over Arbeidet, og jeg vil derfor opfordre den ærede sidste Taler til, før han endelig udtaler en saa kategorisk Dom, som han nu har gjort, at gjøre sig bekendt med dem.

C. B. Nyholm:

Jeg vil blot bemærke, at Detaillerne kjenner jeg selvfølgelig ikke saaledes, som den høitærede Minister, men jeg har i alt Fald paa et tidligere Stadium af Sagen været bekendt med Planerne dertil, og jeg har hørt af sagkyndige Folk, at de meget tvivlede om, at den Omdannelse, der var Spørgsmaal om, vilde blive tilfredsstillende og i økonomisk Henseende billigere end en ny Bygning.

Scharling:

Jeg vil blot tillade mig at bringe i Erindring, at dersom Staten gik bort fra Raad- og Domhuset, og vi fik en ny Bygning, som kunde være et virkeligt palais de justice, vilde selvfølgelig Kollerne blive byttede om, thi saa vilde det blive Staten, der maatte paatage sig de Offre, som Kommunen har erklæret sig villig til at bringe, og altsaa maatte disse ret betydelige Offre lægges til, hvad en ny Bygning vilde koste.

Ordføreren (Holstein):

Jeg skal kun bemærke, at det, der naturligen foranlediger Tvivl i Udvalget med Hensyn til hele denne Sag, er, om Overenskomsten er fordelagtig for Staten eller ikke; om den Maade at opløse Sameiet paa, at Staten faaer hele Raad- og Domhuset og betaler Kommunen

en bestemt kontraheret Sum, til Bederlag for den Forpligtelse, som Kommunen faaer til at bygge et nyt Raadhus, er fordelagtig eller ikke, og Løsningen af denne Tvivl maa afhænge af, hvilken Værdi man tillægger det gamle Raad- og Domhus, altsaa ogsaa hvilken Forventning man har om at kunne bruge det i Fremtiden, eller om Nødvendigheden af at maatte kassere det. Eftersom man er mere tilbøielig til at tvivle ombets Brugbarhed, er man ogsaa mindre tilbøielig til at gaa ind paa den Overenskomst, der foreslaas. Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet er saa let overfueligt, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) fremstillede det, hvormod det er tvivlsomt, om man ikke vil staa sig bedre ved at gaa den Vej, som det ærede Medlem for Frederiksberg (C. B. Nyholm) antydede, nemlig at det Hele bliver solgt og Pengene blive delte. Saa er Sameiet opløst paa den rationelleste og simpleste Maade. Naar den høitærede Minister betegnede Kommunens Forpligtelse i Henhold til den bestaaende Lovgivning til at bygge saadanne Lokaler, som det paahviler alle Kommuner at tilvejebringe, som en tvivlsom Forpligtelse, saa er der jo dog det Middel at faae Lovgivningen paa dette Punkt forandret, saaledes at Forpligtelsen bliver utvivlsom.

Med Hensyn til de Retsbetjentboliger, hvis Opførelse den høitærede Minister omtalte, forekommer det mig, at det Argument, han anførte, var uheldigt. Jeg forstod ham nemlig saaledes, at han som Argument for Boligernes Opførelse anførte, at det har sin Betydning ved Retspleiens Omordning at have saadanne Lokaler rundt omkring i Vandet, men det er netop et Argument for at udsætte denne Sag, opsætte Embedsboligernes Opførelse, indtil Retsbygningerne ere opførte. Nu flere Steder at opføre kostbare Embedsboliger, der maaste maa betragtes som ubrugelige, naar den nye Ordning kommer i Stand, vilde være meget økonomisk. Det er vel ikke givet, at Retspleiens Omordning nødvendig skal udsættes til Midten af næste Aarhundrede, og hvis den blot finder Sted i dette Aarhundrede, saa vilde det være økonomisk forinden at have bygget kostbare Embedsboliger, der mulig ikke kunne benyttes. Jeg er heller ikke enig med den høitærede Minister i hans Opfattelse af Sygepleiesagen. Den høitærede Minister mener, at det vil være til større Gavn for Befolkningen, om den kan antage allerede uddannede Sygepleiesker (Justitsministeren). Dg saa antage saadanne, ja vel, men der bliver ikke let Brug for dette „ogsaa“; thi hvis det overhovedet tillades at antage allerede uddannede Sygepleiesker, saa vil det dels af